Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Tiden er fuldkommet og Guds rike er nær. Omvender eder og tror paa evangeliet. (Mark. 1 : 15).

NR. 8 | 15. APRIL 1925 | 4 AARG.

GJENGIVELSEN AV EVANGELIET I DE SISTE DAGE.

TALE — SENDT OVER RADIOSTATION (K. F. P. T.) I SALT LAKE CITY, UTAH, SØNDAG DEN 4. JAN. 1925— AV ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY.

Aabenbareren Johannes.

I det 96. aar av den kristne tidsalder var en av Jesu Kristi apostler paa en øde ø midt i det store egæiske hav. Øen var Patmos, det romerske Sibirien, et sted for banlyste forbrydere. Apostelen var Johannes, den samme som er kaldt aabenbareren Johannes, og er omtalt i Det Nye Testamente som den discipel «hvem Jesus elsket». Han var den eneste overlevende av de oprindelige 12 apostle, der hadde fuldmakt fra vor Frelser til at gaa ut i «al verden og prædike evangeliet til alle mennesker». Trofast og vel hadde de utført sin del. I den korte tid av 50 aar hadde de vandret gjennem det romerske herredømme fra Schytia i nord til Ætiopien i syd, og fra Indien i øst til Brittannien i vest, og de hadde løftet evangeliets banner i enhver nævneværdig by i det meget utstrakte rike, der den gang omfattet den kjendte verden. Men det hadde kostet dem deres liv. De var faldt som martyrer «for Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd» — alle undtagen en — den apostel om hvem jeg har talet. Han var ladt tilbake for at opfylde et guddommelig løfte der var git om ham, at

han skulle tøve paa jorden indtil Kristus skulle komme i sin herlighet.

Ny aabenbaring bekræfter denne gamle tradisjon, at den apostel ikke døde, men i en halvt udødelig tilstand forblev her, efterat hans brødre var borttat, for at utføre en bemerkelsesværdig del i Herrens store siste dages verk. De forsøkte at ta hans liv, men det nyttet ikke. Skjønt han blev kastet i et kar med kokende olje undkom han ved et mirakel og blev banlyst til øen Patmos, fordømt av mennesker, men antat av Gud som aapnet himlene og viste ham de ting som derefter skulle ske.

Johannes vidner saaledes:

Synet paa øen Patmos.

«Og jeg saa en anden engel flyve midt igjennem himmelen som hadde et evig evangelium at forkynde dem som bo paa jorden, og alle slekter, stammer, tungemaal og folk, og som sa med høi røst: «Frykter Gud og giver ham ære, ti hans doms time er kommen». — Og en anden engel fulgte som sa: «Den er falden, den er falden, Babylon den store stad». — Og jeg hørte en anden røst fra himmelen som sa: «Gaar bort fra hende, I mit folk, at I ikke skulle bli delagtig i hendes synder, og at I ikke skulle rammes av hendes plager. Ti hendes synder naa indtil himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdighet ihu».» (Joh. Aab. 14 : 6—8 og 18 : 4, 5).

Derefter følger hentydningen til den første og anden opstandelse — den første ved begyndelsen og den anden ved slutningen av Kristi regjering i milleniet — uttrykt i disse ophøiede ord: «Og jeg saa en stor, hvit trone, og ham som sat derpaa, for hvis aasyn himmelen og jorden flyede; og der blev ikke fundet sted for dem. Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og bøkerne blev opladte; og en anden bok blev opladt, som er livsens bok, og de døde blev dømte efter det som er skrevet i bøkerne, efter deres gjerninger. Og havet avgav de døde som var i det; og døden og helvede avgav de døde som var i dem, og de blev dømte, hver efter sine gjerninger.» (Aab. 20 : 11—13).

Saaledes lyder Johannes' aabenbaring ellers ogsaa kaldt en apokalypse.

«Mormonismen» som opfyldelsen.

«Mormonismen» som den kaldes, gjør den paastand at være opfyldelsen herav, eller begyndelsen til opfyldelsen av disse inspirerte uttalelser.

Det er ikke en ny religion. Den hadde ikke sin oprindelse i det 19. arhundrede. Den erklærer selv at være det evige evangelium, gjengit til jorden efter aartiders fravær, som forutset av aabenbareren Johannes i dette hans store syn. Kristi apostle prædiket dette samme evangelium, men det var ikke frembragt ved dem. Det var et gjengit evangelium dengang likesom det er et gjengit evangelium nu. Dengang var det de foraktede «kristnes tro», nu er det de foraktede «Mormoneres religion».

Det evige evangelium, der var planlagt i himlene før denne jord var dannet, har været aabenbaret til menneskene i en række utdelinger og strækker sig som en mæktig kjede fra skabelsens morgen, ned til nuværende tid. Adam, til hvem evangeliet blev git efter hans utdrivelse av Edens have, hadde mottat et løfte fra Herren, at det skulle være paa jorden fra begyndelsen til enden, og dette løfte har været opfyldt gjennem en række gjengivelser eller utdelinger, av hvilke denne er den største og siste — tidernes fyldes husholdning.

Israels indsamling.

Evangeliets gjengivelse i denne verdens tidsalder har en hensikt, nemlig at samle det adspredte Israel og bringe sammen alle ting i Kristus, og saaledes binde sammen den almæktiges gjerning i henhold til denne planet.

«Gaa ut fra hende, I mit folk,» er et motto for Israels indsamling. Guds folk kan ikke være i Babylon naar den falder. Israel maa bli samlet, fordi det er Israels Gud som kommer for at regjere, og de er det folk som har ret til at motta ham, og berede veien for ham. Det er gjennem Israels hus at Gud velsigner alle nasjoner i henhold til sin pakt med Abraham. Kristus vil først komme til Zion, det

ny Jerusalem, en herlig og hellig by der skal bygges i Nordamerika, hvilket tillikemed Sydamerika utgjør Zions land. Her vil de fleste av Israels stammer samles for at byde deres Gud og konge velkommen. Men Juda barn, som allerede nu samles til Palestina, vil opbygge det gamle Jerusalem, og der motta ham som deres forfædre forkastet. — De vil gjenkjende i den korsfæstede, herliggjorte Nazaræer den længe forventede Messias, deres nasjons haab.

Efraim den førstefødte.

De Siste Dages Hellige der er kaldt ut fra nasjonerne for «at opbygge Zion», mener at være efterkommere av Abraham, Isak og Jakob der var Israels hus' fædre. Det er deres tro at de er utsprungne fra Josef som var solgt til Egypten, og hvis efterkommere gjennem Efraim «blandet sig med folkene», som profeten Hoseas beskriver det i 7 : 8, en hentydning naturligvis til det assyriske fangenskap, der begyndte omtrent 721 aar før Kristus. Det paahvilte Efraims hus at opløfte «kammeret» for indsamlingen av Herrens folk, som forutsagt av profeten Esaias i 11 : 12. Efraim er saaledes Guds «førstefødte», den første gren paa det israelitiske træ til at bære evangeliets frukter i vor tid — den første til at bli «født paany». — Joseph Smith, der igjen grundla Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, hvilket er et middel til at indsamle Israels utkastede barn, var en efterkommer av Efraim, og var saaledes guddommelig utvalgt til at paabegynde dette indsamlingsarbeide.

Frelserens andet komme.

Ved Messias herlige komme vil milleniet indtræde, nemlig fredsregjeringen, og dermed kommer opstandelsens første morgen. De retfærdige som har sovet i deres grave vil komme frem, og de som er paa jorden og er værdige dertil vil bli optat for at møte ham. Milleniets regjering, gjennem hvilken tid satan vil være bunden, vil være for at helliggjøre jorden og berede den for herliggjørelse. Gjennem daab ved ild vil den bli fornyet og erholde en celestial sfære, saa at celestiale væsener kan besidde den.

Hvorledes vet vi at saadanne tildragelser er ivente — at disse i virkeligheten er de siste dage, at Frelserens andet komme er nær? Vi vet det formedelst guddommelig aabenbaring, gammel og ny.

Boken med de syv segl.

Aabenbareren Johannes erholdt et syn om en bok der var forseglet med syv segl, og ingen kunne bryte seglene og aapne boken undtagen Guds Søn, løven av Juda stamme. Da han hadde brudt det første segl var der forskjellige tildragelser som ville finde sted, og naar han hadde brudt det andet, fulgte andre tildragelser, og saaledes videre til det syvende.

Joseph Smiths forklaring.

Joseph Smith sier, at denne bok er en optegnelse over «Guds aabenbarede vilje, undere og gjerninger, de skjulte ting angaaende denne jord, gjennem de 7000 aar av dens vedvaren eller timelige tilværelse». Det første segl indeholder en beretning om det skete i det første aartusinde, det andet segl en beretning om det andet aartusinde, og saa videre. Han beretter ogsaa, at i begyndelsen av det 7. aartusinde vil den Herre Gud helliggjøre jorden og fuldbyrde menneskenes salighet. «Og at lyden av de syv engles basuner», som ogsaa nævnes av Johannes, «er beredelsen og fuldbyrdelsen av Herrens verk i begyndelsen av det 7. aartusinde — en beredelse av veien førend hans komme.»

Verdens virkelige historie.

Med andre ord, denne bok indeholder en virkelig historie om denne verden — hvad Guds øie har set — og hvad den optegnende engel har skrevet. Den menneskelige historie, som den er skrevet av mennesker, er fuld av vildfarelser paa grund av uvidenhet og fordomme, og ofte av den rene ondskap. — Menneskene lager historier paa mere end en maate. «Hvad er historie,» sier Napoleon, «uten den vi synes passer best?» Dette kan ikke bli sagt om den bok Johannes saa. Den indeholder ingen løgn, ingen pralen, intet sladder, ingen falske avhandlinger. Det

er «Livets Bok» slik som livet virkelig har været levet, og menneskene maa møtes med den paa dommens dag.

De 7000 aar i forbindelse med aabenbaringens 7 segl, er som 7 store dage gjennem hvilken tid moder jord fuldfører sin dødelige misjon, arbeider i 6 dage og hviler paa den 7de. Disse 7 store dage indbefatter ikke tiden for vor planets skabelse og beredelse som et opholdssted for mennesket. De er begrænset til jordens «timelige tilværelse» der kommer forut for dens aandelige ophøielse. De representerer en tid der er betragtet som særskilt fra evigheten, der i virkeligheten indbefatter tiden.

I likhet med Kolob.

Joseph Smith forklarer, at disse store dage er «efter en tidsregning» eller i henhold til beregningen paa Kolob, en mæktig, styrende planet nærmest den celestiale trone, en planet der har kun en omdreining hvert 1000 aar. Man kunne vel anta at en saadan dag var utregnet til den advarsel der blev git Adam: «Paa den dag du spiser derav skal du visselig dø», ti efterat Adam hadde spist av den forbudne frukt, — skjønt aandelig død fra hans overtrædelse indtil evangeliet forløste ham — levet han i kjødet i en alder av 930 aar. Apostelen Peter maa ha hat den samme tanke da han skrev: «En dag for Herren er som 1000 aar og 1000 aar som en dag».

Tidens lørdags aften.

Alle tildragelser i henhold til optegnelserne — om de end er ufuldkomne — er de dog tilnærmelsesvis riktige, ti de beviser at det er 4000 aar — eller 4 av de 7 store dage der er denne planet git som en fortsættende timelig tilværelse — der hengik før Kristus blev korsfæstet, og nu er næsten 2000 aar, eller to til av disse store dage gaat siden dengang. Følgelig er jordens lange uke nær ved sin avslutning, og for nærværende er vi saaledes i tidens lørdagsaften, ved eller nær slutningen av den 6. dag i den menneskelige historie. Milleniets morgen vil bryte frem, de 1000 aars fred, verdens sabbat. (Forts.).

HILSEN FRA PRÆSIDENT JAMES E. TALMAGE.

TIL MINE SØSKENDE OG ALLE KIRKENS VENNER I NORGE.

Det har været mit privilegium at tilbringe nogen faa dager i den norske misjon og dette besøk har stadfæstet mine høie tanker som jeg har hat angaaende folket i dette land. For et fjerdeles aarhundrede siden reiste jeg omkring i Norge og lærte da ved personlig erfaring dette folks staute karakter. I Amerika har jeg kjendt mange norske som er blandt de mest trofaste medlemmer av kirken.

Til alle de Siste Dages Hellige i dette land frembringer jeg de mest broderlige lykønskninger og de beste opmuntringer til at fortsætte den retning i livet, der er forlangt av os i dette hellige kald. Vi maa altid erindre, at vi bærer navnet «hellige» og at vort liv skulle være fri fra den synd, som ødelægger og besmitter. Gjennem den Herre Jesu Kristi forsoning har vi mottat syndernes forlatelse ved daab, og det er forlangt av os at gjøre bestemte og bønlige anstrengelser for at beholde denne tilgivelse, saa at vi kan være antagelige for Herren.

Vi skulle være paa vakt, saa at vi ikke blir i besiddelse av en aand til at finde feil eller til at kritisere paa en daarlig maate, ti denne aand vil altid lede til bitterhet i sjælen og utvirke synd. De Siste Dages Hellige maa være forenet i at hjælpe til og bistaa ved bøn og i gjerning de som er sat til at lede.

O, mine elskede brødre og søstre, i kjærlighet og som min plikt anmoder jeg eder alle til at leve i retfærdighet, saa at fred og velsignelse maa dvæle i eders hjem. La den personlige kydskhet og dyd være mere værdifuld i eders øine end livet selv, ti disse egenskaper er forlangt av os av Herren.

Jeg værdsætter det utmerkede arbeide der blir utført av misjonspræsident A. Richard Peterson, paa hvem dette kalds makt hviler, som en præsiderende leder for kirken i Norge. Følg hans raad og instruktioner; vær i harmoni med hans plan for utførelsen av alle ting. Baade præsident Peterson og søster Peterson er utsendt for at utføre

dette arbeide av det første præsidentskap i kirken, og de har det første præsidentskaps tillid og bistand.

Da jeg har plikter paa mig i andre misjoner, maa jeg forlate dette land, og jeg reiser med det glade haab at være istand til at kunne vende tilbake ledsaget av søster Talmage som gjerne ønsker at møtes med sine medarbeidere i Norge og at samraade med søster Peterson angaaende Den kvindelige hjælpeforenings arbeide, samt andre organisasjoner som særlig angaar kvinderne.

Til de mange alvorlige undersøkere av evangeliets budskap uttrykker jeg det haab at de vil bli velsignet med forstaaelsens aand og at de maa være istand til at forstaa og motta frelsens glade budskap.

Til mine med-misjonærer — konferansepræsidenter og omreisende ældster og grensledere — uttrykker jeg det inderlige haab at de maa ha tiltagende fremgang og fortsat lykke i deres hengivne og selvopofrende arbeide. Herren har i sandhet bevist, at han mottar deres anstrengelser og han vil helliggjøre dem til de kostbare sjæles velfærd hvem de betjener.

Maa Herren være med eder alle til vi møtes igjen og siden efter i al evighet.

Oslo 16. mars 1925.

Eders broder i evangeliet

James E. Talmage,

præsident over den europæiske misjon.

HOLGER DANSKES „BRILLER".

AV HUGO D. E. PETERSON, PRÆS. FOR DEN SVENSKE MISJON. — FRA «IMP. ERA» VED B. N.

Da jeg læste beretningen om patriark Hans J. Christiansens død, mindedes jeg en tildragelse som har fæstet sig i min erindring fra den tid jeg først arbeidet i Skandinavien som redaktør for «Nordstjernan». Han var dengang præsident i Kjøbenhavns konferanse.

Litt nord for Kjøbenhavn paa «Norre Fælleden» var der to smaa dammer. De laa nær hverandre i en rund form,

den ene litt større end den andre, og i mange generasjoner hadde de baaret navnet «Holger Danskes Briller». Den største av disse, indtil for faa aar siden, tjente i mere end en generasjon som en døpefont, hvor ældsterne fra Kjøbenhavns gren døpte. Daabsceremonierne utførtes dengang oftere om søndagsaftenen end ellers, like efter det vanlige aftenmøte. Nogen av sangerne, ofte hele koret, pleiet at ledsage ældsten og daabskandidaten — eller kandidaterne ut til «Brillerne». Dette døpested blev brukt baade sommer og vinter, og flere daabshandlinger var utført om vinteren end nogen anden tid paa aaret. I mange aar bodde der en familie like ved døpestedet, til hvem ældsterne gik for at laane en øks til at hugge et tilstrækkelig hul i isen, der ofte var en fot tyk. Sommetider blev dette gjort om eftermiddagen for at det skulle være iorden til om aftenen, men i usedvanlig koldt veir pleiet ofte hullet at fryse til igjen før de ankom dit, hvorfor øksen var medbragt og lagt paa et skjulested, mens de gik tilbake til byen igjen, for at bli brukt til næste gang.

En søndag aften skulle præsident Christiansen utføre en daabshandling i «Brillerne». Aftenen var mørk, men ikke kold. Endel av sangkorets medlemmer ledsaget dem, men i deres iver efter at fortælle det til hinanden, kom nogen fremmede til kundskap herom, der besluttet, som de tænkte, at ha litt morro. Selskapet som gik ut til døpestedet pleiet altid at gaa stille; det var paa tilbakeveien til byen at Zions skjønne sange lød over de store sletter og paa veiene i utkanten av byen. Om aftenen som her fortælles om, hadde selskapet netop kommet til vandkanten, damerne hadde omringet deres tilkomne søstre, og præsident Christiansen var omringet av brødrene et litet stykke ifra, og var netop ifærd med at gjøre sig istand til at gaa i vandet med sine kandidater, da han i mørket fremfor sig saa nogen lysende tingester nærme sig. Endel mænd viste sig snart paa stedet; to mænd røkte cigarer og de hadde en politibetjent mellem sig, og de gik bort til præsident Christiansen og brødrene. Det var lyset fra cigarerne der hadde vakt broder Christiansens opmerksomhet, idet de lyste i mørket som to smaa lanterner paa et gyngende skib.

«Hvad foregaar her?» sa politimanden strengt. — «Vi er kommet hit for at utføre en daab,» svarte præsident Christiansen.

«Daab? Her ute! Saadant er utført i kirkerne og ikke ute i den aapne luft, og i mørket!»

Præsident Christiansen forklarte politimanden og hans ledsagere hvem de var og fortalte dem om vor tro, vor maate at døpe paa, og hvorfor vi døpte i denne lille dam, forklarte, at vi gjorde saa av samme aarsak som døperen Johannes der døpte i Enon, «fordi der var meget vand.» Og efter litt videre samtale spurte præsident Christiansen om politibetjenten hadde noget imot at ordinansen blev utført der paa stedet. — «Nei, slet ikke; fortsæt med deres daab,» svarte han.

De mænd som fulgte med politibetjenten begyndte at braake og støie og kom med skidne bemerkninger, hvilket betjenten straks stoppet, og befalte dem at være rolige og respektable mænd, «mens disse folk utfører deres daab.» Efter den vel fortjente revselse var de rolige under og efter handlingen. De hadde isandhet medbragt en politibetjent til at holde øie med dem selv og tilse at de forholdt sig sømmelige.

«Brillerne» er nu forsvundet. De er uttørket og kun en liten sump viser hvor det ene «øie» engang laa, mens det andre er ganske forsvundet. De har gjort deres nytte. Vi har ikke længere bruk for dem eftersom De Siste Dages Helliges forsamlingshus i Kjøbenhavn er forsynt med døpefont hvor handlingerne kan utføres. Paa vor vei hit kom vi gjennem Kjøbenhavn og blev venlig mottat av præsident John S. Hansen, der med retfærdig stolthet viste os det vakre møtehus som vort folk eier der, med et døpeværelse og døpefont omringet av et poleret messingrækverk.

«Verden, med al dens visdom og makt, med al herlighet og dens polerte konger og mæktige mænd, synker i fuldstændig ubetydelighet, sammenlignet med et enkelt, usmykket vidnesbyrd av en Herrens tjener.» *Brigham Young.*

DØDSFALD.

Søster Bergljot Elfrida Grinager avgik stille og rolig ved døden fredag 20. mars efter et langt sykeleie, kun 30 aar gammel. Det var tuberkulose der endte hendes korte livsvandring. Allerede for 1½ aar siden kunde man se og forstaa, at hendes levedage var talte, og dette forstod hun ogsaa selv, men hun klynget sig allikevel til haabet om, at hun skulle bli bedre naar hun fik litt mere ro og være ute i frisk luft mest mulig. Men hendes haab skulle ikke bli til virkelighet, ti som det staar i bibelen, at mennesket optænker sin vei, men Herren stadfæster dets gang. — Søster Bergljot Grinager blev et medlem av Jesu Kristi Kirke 10. februar 1912, og døpt av ældste Paul E. Strømnes og var i sin tid meget virksom inden de forskjellige kirkelige organisasjoner, men den meste interesse viet hun den kvindelige hjælpeforening, hvor hun fungerte som sekretær i flere aar. — Torsdag 26. mars kl. 2½ stedtes hun til hvile fra Østre Gravlunds kapel, under ledelse av grensforstander Frans Olsen, og hvor høitideligheten begyndte med at sangkoret, under br. Eyolf Arveseths ledelse, sang salmen: «O Fader lad mit hjerte faa.» — Efter at bønnen var holdt sang koret: «O min Fader du som troner.» — Misjonspræsident A. Richard Peterson talte derefter i tilknytning til bibelens ord: «Hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve.» Han omtalte likeledes den avdødes villighet til at annamme evangeliet og hvor trofast hun hadde været til siste stund ved at bære sit vidnesbyrd. — Broder Henry Larsen sang derefter: «Tænk naar engang den taage er forsvundet.» — Kisten blev derpaa baaret til graven, hvor den under tonerne av salmen: «Nærmere Gud til dig», sænkedes i jordens skjød. — Forstanderen indviede graven og takket paa familiens vegne for den store deltagelse der var blit vist

den avdøde. — Der blev nedlagt kranser saavel fra den kvindelige hjælpeforening som fra de øvrige organisasjoner hvor søster Grinager hadde deltat. — Der var fremmødt ca. 200.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Den kvindelige hjælpeforenings fest for forstanderen for Oslo gren og hustru mandag aften 30. mars hadde samlet endel av grenens medlemmer med bekjendte for at takke br. Olsen og hustru for den tid de hadde tilbragt her og for at ønske dem en god reise til Bergens gren. Der utførtes et godt program med musik og sang og efterpaa bevertning med chokolade og kake. — Præsident A. Richard Peterson overrakte broder Olson og hustru en erindringsgave fra Oslo gren med en smuk tale, hvorfor disse takket for opmerksomheten og ønsket Guds velsignelse over grenen som for den norske misjon i det hele. — Vi ønsker dem held og lykke i sit nye misjonsfelt.

— — —

Den 29. mars blev Ovidia M. Eliasen, I. L. Hansen og Gordon A. Olsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av forstander Frans Olsen og haandspaalæggelsen av ældste Ernest Jørgensen, forstander Frans Olsen og misjonspræsident A. Richard Peterson.

BERGENS GREN.

Mandag den 23. mars blev Sophie Johannesen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen blev utført av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av ældste Olaf Vogeler.

DRAMMENS GREN.

Den 18. februar avgik søster Andrina J. L. Kjelstad ved døden, 90 aar gammel. Hun var født 18. juli 1835 og blev indlemmet i kirken ved daab 8. juni 1906 av ældste Ole Andersen.

STAVANGER GREN. –

Tirsdag aften den 3. mars avholdt grenen en avskedsfest for søster Johanne Nygaard og br. Howard Torgersen som den 7. og 21. mars emigrerte til Zion. Festen blev ledet av forstander Arveseth med et godt program, og derefter servertes chokolade og smørrebrød. Under festen overraktes en erindringsgave til søster Nygaard ved forstander Arveseth, der takket hende for det utmerkede arbeide hun har utført i Stavanger gren. — Søster Nygaard har i en aarrække staat som sekretær, kasserer og organist for grenen, likesom hun har indehat stillinger inden de andre forskjellige organisasjoner og utført et godt og interesseret arbeide. — Broder Howard Torgersen, der har virket i grenens sangkor fra dets stiftelse, blev likeledes overrakt en erindringsgave fra koret ved dets formand br. Ragnvald Berg, som takket ham for hans arbeide. Begge blev paa det hjerteligste ønsket tillykke i fremtiden. — Festen var besøkt av ca. 50 personer.

William Bjørndal, grenssekretær.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR MAI MAANED:

Korlæsning:

«Ja salige ere de hvis føtter staa paa Zions land og som har adlydt mit evangelium, ti de skal annamme jordens gode ting som deres belønning. Og den skal avgi sin grøde i overflødighet,» (Paktens Bok. 59 : 3).

Sakramentverset:

Dette brød som nydes her, til erindring om mig er,
kalken ogsaa minder dig, om mit blod utgydt for dig.

Fastedags-leksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi holde visdomsordet?

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

8. Jesu første mirakel. — Han renser templet.

Jesus hadde nu 5 disciple: Johannes, Andreas, Simon Peter, Filip og Natanael. Med disse gode mænd forlot han stranden ved jordans flod og gik hen til en by som het Kana. De gik dit for at være i et bryllup. Jesu mor var ogsaa indbudt. Efter brylluppet holdtes der et selskap. Mens de holdt dette selskap fandt de ut, at de ikke hadde vin nok, og Jesu mor gik bort til ham og sa: «De har ikke mere vin.» Jesus sa til hende, at hans tid til at forsyne dem med mere vin var endnu ikke kommen. Men hans mor visste, at han ville tilberede vin for gjesterne, hvorfor hun sa til tjenerne: «Hvad han sier eder, det gjører I.»

Der var nogen store stenkar i det rum, hvori de pleide at ha vand, og Jesus bad tjenerne fylde karrene med vand, og de fyldte dem til randen. Da bad han dem at øse derfra og ta det ut til kjøgemesteren. Nu hadde Jesus gjort vandet til vin, og det var bedre vin end den de først hadde serveret. Da kjøgemesteren smakte paa vinen blev han forundret over, at den var saa god. Det var gjerne skikken i selskaper at servere den beste vin først og sidenefter den som var mindre god. Men denne gang fik de den beste vin sist. Kjøgemesteren sendte bud til brudgommen og sa: «Du har gjemt den gode vin til nu.»

Straks efter bryluppet gik Jesus til Jerusalem for at feire paasken. Han gik til templet for at tilbede Gud, sin himmelske Fader. Hver dag blev der slagtet et lam og ofret til Herren paa alteret i templet. Gud hadde befalet sit folk, at dersom de ofret et lam som et takoffer til ham, ville han tilgi dem deres synder. Paa denne maate lærte han dem om sin Søn, Jesus, der skulle dø paa samme maate som tempellammet, for at sone for verdens synd.

Da Jesus kom til tempelpladsen hørte han en forunderlig lyd. Denne støi kom av faarenes bræking, duenes kurren og høie røster av mænd. Jesus gik ind i templet og her fandt han folk som solgte og kjøpte okser, faar og duer til brændofre. Han fandt ogsaa mænd som vekslet jødernes mynt med andre landes. Aa, hvor sint han blev, da han saa sin Faders hus omdannet til en markedsbod. I dette hellige hus hadde en engel besøkt Zakarias og lovet ham en søn som skulle gaa foran Herren og berede hans vei. Her var ogsaa Jesus blit velsignet av den gode prest Simon, og her hadde han sittet blandt de lærde mænd og talt med dem om de ting som hører Gud til.

Jesus tok op nogen rep som laa paa gulvet i templet og laget en svøpe hvormed han drev ut faarene og okserne. Han sa til de som solgte duer, at de skulle ta deres fugler væk. Saa gik han til bordene hvor de mænd sat som vekslet penger og sa til disse onde mænd at de skulle forlate templet. Han sa dem at Herrens hus var for at «tilbede Gud», men de hadde gjort det til «en røverkule!» Denne dag lærte Jesus folket, at de skulle respektere Herrens hus og at de skulle gaa dit for at tilbede paa den rette maate.

Mændene som Jesus utdrev av templet blev meget sinte, men de var ræd for at si noget til ham, da de visste, at de hadde gjort galt i at ta okser, faar og duer ind i templet, og de visste at Jesus hadde ret til at jage dem ut fra dette hellige sted. En anden grund hvorfor de var ræd Jesus, var fordi de hadde hørt ham si, at templet var hans Faders hus. Det betød at han var Guds Søn. Nogen av jøderne sa til Jesus: «Vis os et tegn, at vi kan vite hvem du er, og hvad ret du har til at gjøre dette.» Kanhænde de hadde hørt om hans mirakel i Kana da han gjorde vand til vin, og de tænkte han kunne gjøre nogen store ting.

Men han ville ikke. Han sa til dem som begjærte tegn: «Dersom I nedriver dette tempel, vil jeg opreise det paa 3 dage». De tænkte dette var dumt sakt av ham, ti de hadde brukt 40 aar for at bygge templet. Men Jesus mente ikke templet i Jerusalem, han mente sit legeme. Da Jesus opstod fra de døde efterat hans legeme hadde ligget i gra-

ven i 3 dage og nætter — kom hans disciple ihu hvad han hadde sagt — at dersom folket dræpte ham, ville han opstaa igjen om 3 dage. (Forts.).

DØDEN.

Graater vi for døden, da forstaar vi den ei,
Døden er en taakeskjult bro paa vor vei.
Døden er ei slut, men et liv fuldt av ømme
Levende varme forjættende drømme.
Døden er ei bortgang, ei kulde, ei smerte,
Liv den er bestandig for det trofaste hjerte.
Ængstes vi for døden da forstaar vi den ei,
Døden er en urgammel bro paa vor vei.

Døden skal ei bære os kummer og ve,
Nei, den er en skjønhetens smilende fe.
Førend her vi fødtes den svæved om vor vugge,
Nynnet livets viser til vore mødres sukke.
Aapnet os utsyn over vekslende strømme
Hvisket os opstandelsens fredfyldte drømme.
Gruer vi for døden, da forstaar vi den ei,
Den er jo en levende bro paa vor vei.

Døden er en bøining av livets store elv,
Bak dens kolde brending gjenfinder vi os selv.
Døden gav os ro, naar vort legeme maatte segne,
Løftet os paany ind mot skjønnere egne.
Alvorsfuldt den vinket fra livets første dage,
Alvorsfuldt vi ser den hvorhen vi end vil drage.
Ængstes vi for døden, da forstaar vi den ei,
Døden er en underfuld bro paa vor vei.

Ragnvald Berg, Stavanger.

INDHOLD: Gjengivelsen av evangeliet i de siste dage. — Hilsen fra præsident James E. Talmage. — Holger Danskes «briller». — Dødsfald. — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Døden.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.